

บทที่ 6 สรุปและข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้เป็นการสรุปผลการศึกษาทั้งหมดซึ่งกล่าวมาแล้วในบทที่ 1-5 โดยเริ่มจากผลวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงชายฝั่งบางชุมชนที่ยื่นตลอดจนบริเวณอ่าวไทยตอนบน สรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งจากข้อมูลข้างเคียงที่ได้รวบรวมมา พร้อมทั้งข้อเสนอแนะสำหรับบุคคลหรือหน่วยงานต่างๆ ที่จะทำการศึกษาด้านวิศวกรรมชายฝั่งทะเลในอนาคต

6.1 การเปลี่ยนแปลงชายฝั่งบริเวณบางชุมชนที่ยื่น

1. ปี พ.ศ.2495 : บริเวณชายฝั่งบางชุมชนที่ยื่นมีป่าชายเลนขึ้นอยู่อย่างหนาแน่นเกือบเต็มพื้นที่เส้นชายฝั่งเป็นแนวตรงต่อเนื่องกันจนเกือบถึงกิโลเมตรที่ 6 จากแนวคลองประมง ที่สังเกตเห็นแนวชายฝั่งจะมีลักษณะโค้งเว้าเข้าไป ต่อมาในปี พ.ศ.2497 สภาพพื้นที่ทั่วไปยังคงเหมือนเดิมแต่แนวชายฝั่งบริเวณที่เคยโค้งเว้าเข้าไปกลับงอกเพิ่มออกมา แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าชายฝั่งที่เพิ่มออกมาเป็นชายฝั่งที่งอกเพิ่มขึ้นมา หรือเป็นแนวชายฝั่งเดิมที่มองเห็นได้ในช่วงน้ำลง เนื่องจากภาพถ่าย 2 ปีนี้ ไม่ได้ระบุเวลาขณะบันทึกภาพ ช่วงปี พ.ศ.2495-2497 อัตราการกัดเซาะเฉลี่ยตลอดแนวประมาณ 26.2 เมตร/ปี

2. ปี พ.ศ.2510 : สภาพพื้นที่ในปีนั้นแตกต่างจากปี พ.ศ.2497 อย่างชัดเจน จากเดิมซึ่งเคยเป็นพื้นที่ป่าชายเลนก็ถูกแปรสภาพเป็นพื้นที่นาทุ่ง ชายฝั่งในช่วง 2 กิโลเมตรแรกจากแนวคลองประมง ชายฝั่งเกิดการทับถม และจากกิโลเมตรที่ 2-7 ชายฝั่งถูกกัดเซาะ สรุปว่าช่วงปี พ.ศ.2497-2510 ชายฝั่งเกิดการกัดเซาะด้วยอัตราเฉลี่ยตลอดแนวประมาณ 0.3 เมตร/ปี

3. ปี พ.ศ.2518 : ลักษณะพื้นที่ตั้งแต่ปี พ.ศ.2510 เป็นต้นไปจะเหมือนกัน คือเป็นพื้นที่นาทุ่งตลอดแนว บริเวณชายฝั่งจะมีป่าชายเลนขึ้นตลอดแนว แต่จะมีความกว้างไม่มากนัก คลองประมงและคลองขุนราชพินิจใจถูกขุดขยายขนาด สำหรับการเปลี่ยนแปลงของแนวชายฝั่งมีทั้งกัดเซาะและทับถม โดยที่การกัดเซาะจะเกิดขึ้นบริเวณปากคลองทั้ง 2 ด้าน และการทับถมจะเกิดขึ้นบริเวณช่วงกลางพื้นที่ อัตราการกัดเซาะเฉลี่ยตลอดแนวชายฝั่ง ช่วงปี พ.ศ. 2510-2518 ประมาณ 15.7 เมตร/ปี

4. ปี พ.ศ.2523 : แนวป่าชายเลนบริเวณชายฝั่งแคบลงจากเดิม แนวชายฝั่งมีทั้งกัดเซาะและทับถม แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการกัดเซาะ สำหรับช่วงกิโลเมตรที่ 4-5 ชายฝั่งมีลักษณะทับถม สรุปว่าช่วงปี พ.ศ.2518-2523 ชายฝั่งมีอัตราการกัดเซาะเฉลี่ยตลอดแนวประมาณ 12.6 เมตร/ปี

5. ปี พ.ศ.2530 : แนวชายฝั่งมีทั้งการกัดเซาะและทับถม แต่เมื่อพิจารณาโดยรวมจะเป็นการกัดเซาะ เนื่องจากภาพถ่ายในปี พ.ศ.2530 ถูกบันทึกไว้ขณะน้ำลง จึงสามารถมองเห็นแนวตะกอนทับถมบริเวณปากคลองได้อย่างชัดเจน ช่วงปี พ.ศ.2523-2530 อัตราการกัดเซาะเฉลี่ยตลอดแนวประมาณ 11.1 เมตร/ปี

6. ปี พ.ศ.2534 : แนวชายฝั่งเกิดการกัดเซาะตลอดทั้งแนว พื้นที่ป่าชายเลนบริเวณชายฝั่งเหลืออยู่ไม่มากนัก ค่าอัตราการกัดเซาะเฉลี่ยตลอดแนวในช่วงปี พ.ศ.2530-2534 ประมาณ 29 เมตร/ปี

7. ปี พ.ศ.2537 : สภาพชายฝั่งในปีนี้ต่างจากปี พ.ศ.2534 ไม่มากนัก แต่เมื่อประเมินค่าการเปลี่ยนแปลงพบว่า ชายฝั่งในช่วง 6 กิโลเมตรแรกเกิดการทับถม แต่ในช่วงกิโลเมตรที่ 7 ใกล้คลองขุนราชพินิจใจ ชายฝั่งเกิดการกัดเซาะ มองโดยรวมแล้วชายฝั่งเกิดการทับถมด้วยอัตราเฉลี่ย 13.9 เมตรต่อปี ซึ่งอาจเป็นผลมาจากช่วงปี พ.ศ.2534 ทางสำนักงานเขตได้มีการสร้างเขื่อนหินทิ้งยาว 80 เมตร เพื่อป้องกันชายฝั่ง และมีการเสริมแนวเขื่อนหินทิ้งตลอดแนวชายฝั่งยาว 5,020 เมตร ฐานกว้าง 3.5 เมตร สูง 1.5 เมตร ในปี พ.ศ.2536

8. ปี พ.ศ.2539 : แนวชายฝั่งถูกกัดเซาะตลอดแนวด้วยอัตราเฉลี่ย 25.5 เมตร/ปี บริเวณที่เกิดการกัดเซาะสูงสุดคือบริเวณใกล้ปากคลองขุนราชพินิจใจ ซึ่งมีอัตราการกัดเซาะเฉลี่ยสูงถึง 51.3 เมตร/ปี ทั้งๆ ที่ช่วงปี พ.ศ. 2538-2539 ได้มีการขยายฐานเขื่อนให้กว้างถึง 6 เมตร สูง 2 เมตร แต่ไม่สามารถป้องกันการกัดเซาะได้

6.2 การเปลี่ยนแปลงชายฝั่งบริเวณอ่าวไทยตอนบน

1. การศึกษาการเปลี่ยนแปลงบริเวณชายฝั่งอ่าวไทยตอนบน พบว่า ชายฝั่งด้านตะวันตกของอ่าวไทยตอนบนส่วนใหญ่เกิดการทับถม โดยที่บริเวณพระราชวังมฤคทายวันถึงบ้านแหลมผักเบี้ย จังหวัดเพชรบุรี พื้นที่ส่วนใหญ่เกิดการทับถมด้วยอัตราเฉลี่ย 1.6-3.6 เมตร/ปี ยกเว้นบริเวณบ้านโดนดน้อยและบ้านแหลมผักเบี้ยที่ชายฝั่งถูกกัดเซาะ เหนือขึ้นไปบริเวณบ้านบางแก้ว ชายฝั่งถูกกัดเซาะด้วยอัตราเฉลี่ย 9.8 เมตร/ปี ส่วนบริเวณบ้านแหลมพะเนินและบ้านปากทะเลชายฝั่งเกิดการทับถม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณแหลมหลวงที่มีสันทรายงอกยาวขึ้นไปทางเหนือเป็นระยะทางกว่า 2 กิโลเมตร สำหรับชายฝั่งบริเวณบ้านปากทะเลถึงบ้านคลองโคก จังหวัดสมุทรสงคราม ชายฝั่งบริเวณนี้เกิดการทับถมตลอดแนวด้วยอัตราเฉลี่ย 14.2-24 เมตร/ปี

2. ชายฝั่งด้านเหนือของอ่าวไทยตอนบน จากปากแม่น้ำแม่กลองถึงปากแม่น้ำบางปะกง ชายฝั่งบริเวณก้นอ่าวมีลักษณะเป็นหาดเลนตลอดแนว ชายฝั่งส่วนใหญ่เกิดการกัดเซาะด้วยอัตราเฉลี่ย 2-12

เมตร/ปี แต่มีพื้นที่บางส่วนที่เกิดการทับถม ได้แก่ บริเวณปากแม่น้ำท่าจีน เจ้าพระยา และบางปะกง รวมทั้งบริเวณบ้านบางปูถึงบ้านบางสำราญ ซึ่งมีอัตราการทับถมเฉลี่ย 3.8-12.9 เมตร/ปี และในช่วงปี พ.ศ.2495-2539 บริเวณที่มีการกัดเซาะมากที่สุดคือ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีอัตราการกัดเซาะเฉลี่ย 11.9 เมตร/ปี แต่พื้นที่บางขุนเทียนไม่ได้เกิดการกัดเซาะต่อเนื่องทุกปี ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ช่วงปี พ.ศ.2534-2537 พื้นที่บางขุนเทียนเกิดการทับถมด้วยอัตราเฉลี่ย 8.9 เมตร/ปี

3. ชายฝั่งด้านตะวันออกของอ่าวไทยตอนบน บริเวณจากบ้านคลองตำหรุถึงแหลมแสมสาร จังหวัดชลบุรี ชายฝั่งส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากมีหัวหาดและเกาะเล็ก ๆ กระจายตลอดทั้งแนว แต่มีบางบริเวณที่มีลักษณะทับถมได้แก่ บริเวณบ้านคลองตำหรุ บ้านห้วยกะปิ และอ่าวสัตหีบ ซึ่งทับถมด้วยอัตราเฉลี่ย 3.9-5.5 เมตร/ปี

4. กระบวนการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง ควรจะมองภาพรวมตลอดทั้งระบบ มิใช่มองเฉพาะเจาะจงพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเท่านั้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในบริเวณหนึ่ง อาจมีความสัมพันธ์หรือมีผลกระทบต่อไปยังอีกบริเวณหนึ่งได้ เช่นเดียวกับ การศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งทะเลบางขุนเทียน ซึ่งต้องมีการศึกษากระบวนการชายฝั่งในบริเวณอ่าวไทยตอนบน รวมทั้งพิจารณาการเปลี่ยนแปลงของแนวชายฝั่งตลอดทั้งแนวอ่าวไทยตอนบน ซึ่งจากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบริเวณชายฝั่งบางขุนเทียน จะสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในบริเวณชายฝั่งด้านเหนือของอ่าวไทยตอนบน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่ใกล้เคียงกัน

6.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง

1. ปัจจัยที่คาดว่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบริเวณชายฝั่งบางขุนเทียน ที่มักมีการอ้างถึงโดยทั่วไป ได้แก่ สภาพคลื่นบริเวณอ่าวไทยตอนบน เหตุการณ์พายุหมุนเขตร้อนที่เคลื่อนผ่านอ่าวไทย ปัจจัยจากการลดลงของปริมาณตะกอนจากต้นน้ำ การลดลงของพื้นที่ป่าชายเลน และการเกิดแผ่นดินทรุด สำหรับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสภาพถ่ายทางอากาศ คือ ระดับน้ำขึ้นน้ำลง ช่วงความแตกต่างของระดับน้ำขึ้นน้ำลง ส่งผลให้แนวชายฝั่งบางขุนเทียนแตกต่างกันเกือบ 2 กิโลเมตร

2. จากการศึกษาที่ผ่านมา (กรมเจ้าท่า, 2539) ได้นำข้อมูลลมที่สถานีนำร่อง มาสังเคราะห์เป็นข้อมูลคลื่น จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า ช่วงปี พ.ศ.2524-2537 คลื่นที่เข้ากระทำต่อชายฝั่งบางขุนเทียนส่วนใหญ่มาจากทิศใต้ เมื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง พบว่าสามารถนำข้อมูลมาพิจารณาได้ 2 ชุด คือ ช่วงปี พ.ศ.2530-2534 และ 2534-2537 ตามช่วงที่มีข้อมูลสภาพถ่ายทางอากาศ ซึ่งข้อมูลที่มีอยู่นี้ไม่เพียงพอที่จะนำมาหาความสัมพันธ์ได้

3. ข้อมูลเหตุการณ์พายุหมุนเขตร้อนที่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ศึกษา ไม่ว่าจะเป็นพายุที่ทำให้เกิดน้ำท่วมกรุงเทพฯ หรือพายุที่ทำให้คลื่นลมบริเวณอ่าวไทยมีกำลังแรงขึ้น ข้อมูลพายุเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง แต่ถ้ามีข้อมูลภาพถ่ายทางอากาศช่วงก่อนเกิดพายุ และหลังจากเกิดพายุ ก็จะทำให้สามารถหาความสัมพันธ์ที่แน่ชัดได้

4. การลดลงของปริมาณตะกอนแขวนลอยกับการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งยังไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้ เนื่องจากข้อมูลที่มียังไม่มากพอที่จะใช้วิเคราะห์แนวโน้มที่เกิดขึ้นได้

5. ข้อมูลปริมาณตะกอนขุดลอกส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง แต่ต้องพิจารณาการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งบริเวณข้างเคียงประกอบด้วย จึงจะสามารถสรุปความสัมพันธ์ได้แน่ชัดมากขึ้น

6. จากการพิจารณาข้อมูลแผ่นดินทรุดในพื้นที่และเวลาเดียวกับข้อมูลการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งพบว่า การเกิดแผ่นดินทรุดในช่วงปี พ.ศ.2521-2532 ไม่ส่งผลให้เกิดการกัดเซาะชายฝั่งในบริเวณ บางปู ป้อมพระจุลฯ จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดสมุทรสงคราม ในช่วงเวลาเดียวกัน

7. ระดับน้ำขึ้นน้ำลงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการแปลสภาพถ่ายทางอากาศโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณชายฝั่งที่มีความลาดชันต่ำหรือมีลักษณะเป็นหาดเลน เช่น กรณีชายฝั่งบางขุนเทียนที่มีระดับน้ำขึ้นน้ำลงแตกต่างกัน 1.72 เมตร และมีความลาดชันชายฝั่งประมาณ 0.001 จะมองเห็นแนวชายฝั่งในช่วงน้ำขึ้นน้ำลงแตกต่างกันถึง 1.72 กิโลเมตร

8. ผลวิเคราะห์เรื่องการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งในการศึกษารั้งนี้ เป็นเพียงตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงในระยะยาว ซึ่งได้จากการแปลสภาพถ่ายทางอากาศ ที่มีช่วงเวลาบันทึกภาพห่างกัน 2-13 ปี อีกทั้งข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ในเรื่องของปัจจัยของการเปลี่ยนแปลง ได้แก่ ข้อมูลทางสมุทรศาสตร์ ข้อมูลอุทกนิยมนิเวศวิทยา ข้อมูลอุทกวิทยา และข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ไม่ได้มีการเก็บบันทึกรวบรวมเอาไว้ หรือข้อมูลที่มีอยู่เพียงจะมีการจัดเก็บ และข้อมูลที่ได้ยังไม่สมบูรณ์ จึงไม่สามารถนำมาใช้หาความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุได้

6.4 ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษารั้งนี้ใช้ภาพถ่ายทางอากาศในการวิเคราะห์หาแนวชายฝั่ง และประเมินการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งผลการประเมินอาจเกิดความผิดพลาดคลาดเคลื่อนจากหลายกรณี เช่น การบิดเบี้ยวของตัวภาพถ่ายเอง การเสื่อมสภาพและไม่คมชัดของฟิล์มบันทึกภาพ สิ่งสำคัญคือ การบันทึกภาพถ่ายทางอากาศขณะที่มีระดับน้ำขึ้นน้ำลงแตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลให้มองเห็นแนวชายฝั่งแตกต่างกันมาก

เกินสภาพความเป็นจริง และในการระบุแนวชายฝั่งบริเวณอ่าวไทยตอนบน ซึ่งแนวชายฝั่งบางช่วงไม่สามารถมองเห็นแนวขอบน้ำได้ เนื่องจากพื้นที่บริเวณดังกล่าวมีสภาพเป็นป่าชายเลน เช่น บริเวณชายฝั่งบางขุนเทียน ดังนั้นการลากเส้นแนวชายฝั่งจะยึดตามแนวเส้นขอบป่า ซึ่งวิธีที่ใช้นี้ไม่ถูกต้องตามหลักทฤษฎี แต่เป็นวิธีการที่ดีที่สุดที่จะสามารถทำได้

2. เพื่อลดความผิดพลาดคลาดเคลื่อนในการวัดระยะทางเพื่อหาปริมาณการเปลี่ยนแปลง ควรเลือกใช้ภาพถ่ายทางอากาศหรือแผนที่ ที่มีความละเอียดสูง เช่น ถ้าเป็นภาพถ่ายทางอากาศมาตราส่วน 1:50,000 เมื่อวัดระยะในภาพถ่ายผิดไป 1 มิลลิเมตร ก็จะทำให้ผลประเมินการเปลี่ยนแปลงในสภาพจริงผิดไป 50 เมตร แต่ถ้าเปลี่ยนมาใช้ภาพถ่ายทางอากาศมาตราส่วน 1:10,000 ซึ่งให้ความละเอียดเพิ่มมากขึ้น การที่วัดระยะในภาพถ่ายผิดไป 1 มิลลิเมตร ก็จะทำให้ผลประเมินการเปลี่ยนแปลงในสภาพจริงผิดไปเพียง 10 เมตร เป็นต้น

3. การประเมินการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งในการศึกษานี้ อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยของข้อมูลระยะยาว ซึ่งหากจะมีการศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งบางขุนเทียน ควรจะต้องมีการสำรวจสภาพชายฝั่งในแต่ละเดือน หรือแต่ละช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์พายุหมุนเขตร้อน เพราะการเปลี่ยนแปลงในระยะสั้นที่รุนแรง เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งในปริมาณมาก อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อโครงสร้างป้องกันชายฝั่ง

4. ในกรณีที่มีงบประมาณจำกัด และไม่สามารถทำการสำรวจสภาพชายฝั่งทุกเดือนได้ ก็ควรมีการบันทึกภาพถ่ายทางอากาศเป็นประจำทุกปี เพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลงสภาพชายฝั่งทะเล และช่วยประหยัดงบประมาณมากกว่า

5. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง พบว่า ข้อมูลต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันและที่นำมาใช้ในการศึกษานี้ ไม่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งกับปัจจัยต่างๆ ได้ ดังนั้นหากจะมีการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งบางขุนเทียนและชายฝั่งอ่าวไทยตอนบนอีกในอนาคต ควรใช้ข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการเก็บบันทึกข้อมูลจริง ซึ่งมีความละเอียดถูกต้อง และทำการเก็บบันทึกไว้อย่างต่อเนื่องสมบูรณ์ จึงจะสามารถนำข้อมูลต่างๆ มาใช้ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ได้

6. ปัญหาการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งทะเลในต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็น สหรัฐอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่น มาเลเซีย ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้ได้รับความสนใจมาเป็นเวลานาน ซึ่งจะเห็นได้จากเอกสารหรือบทความต่างๆ แต่กรณีปัญหาแบบเดียวกันที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เช่น ปัญหาการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งทะเลบางขุนเทียน ชายฝั่งทะเลอ่าวไทยตอนบน และชายฝั่งทะเลอ่าวไทยตอนล่าง ยังไม่ได้รับความสนใจ

เท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่สำรวจเก็บข้อมูลต่างๆ ที่จำเป็น ได้แก่ ข้อมูลการสำรวจสภาพชายฝั่ง ข้อมูลสมุทรศาสตร์ ข้อมูลอุทุนิยมวิทยา และข้อมูลอุทกศาสตร์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง ตลอดจนการวิเคราะห์หามาตรการต่างๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

7. การกัดเซาะชายฝั่งทะเลบางขุนเทียนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานกว่า 30 ปีแล้ว ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ได้มีการศึกษาและดำเนินงานป้องกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นมาโดยตลอด แต่จากผลการศึกษาที่ผ่านมารวมทั้งการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ยังไม่สามารถวิเคราะห์หาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชายฝั่งบางขุนเทียนได้ และในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาที่ผ่านมา ก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรุงเทพมหานคร เป็นต้น ที่ควรดำเนินการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะกิจ เพื่อทำหน้าที่สำรวจและศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นบริเวณชายฝั่งบางขุนเทียนอย่างจริงจัง นอกจากนี้ ควรส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัย และดำเนินงานเก็บรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีจำนวนมากขึ้นและมีความชัดเจนเพียงพอ ที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์หาสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง ซึ่งจะสามารถนำไปใช้ในการศึกษาวเคราะห์เพื่อการวางแผนดำเนินงานแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้